

AMB CARA I ULLS

per ALBA DORAL

Josep Roig

Cercar aventures

Des de la finestra del despatx que ocupa al Centre Cultural i de

Congressos Lauredia assenyalant els seus dominis: el bosc de la Rabassa, el coll de la Gallina, Rocafort. És per allà que Josep Roig (Lleida, 1972) suat a córrer a les nits, després de sopar, quan la casa queda tranquil·la, amb el fill petit ja adormit. Muntanya amunt i avall per no perdre la forma física de tant estar-se de despatx en despatx, i per si l'ocasió de tornar-se a unir a l'equip d'espeleòlegs italians amb els quals ha viscut alguna aventura se li torna a presentar. A les Dolomites o a la Isla Madre de Dios, que és l'esclatament que ve al cap en veure la paret de 300 metres que van escalar, lluitant contra vents huracans, recorda. Buscaven el col·lector perdut del *Dragon*: els aventurers havien botat així la cova perquè les parets els van recordar les escames d'un drac.

I per què ficar-se en aquests embolics? "Esperit d'aventura, ganes de trepitjar allà on no ha entrat mai cap ésser humà. Murbo", respon l'actual conseller de Cultura lauredia.

El desig d'aventures. D'aquestes i de les polítiques, potser li arriba per via genètica: entre els avantpassats hi ha un membre de la Resistència francesa que quan sentia picar a la porta de nit sortia a rebre el possible enemic armat amb una granada a la mà. I un parell d'avis anarquistes a qui no va conèixer. Després, com que en això de la genètica sembla que sol haver-hi el salt d'una generació, els pares van ser gent ocupada en el negoci familiar (la decoració) que un dia van deixar la capital lleidatana per instal·lar-se a Andorra, que aleshores els oferia unes excel·lents oportunitats de futur.

Així va arribar al país un Roig de cater-

ze anys, en plena revolta juvenil i amb les gresyes pròpies del músic d'una banda de punk-rock que es feien dir La Carniceria. Uns "anti-tot". Al Sant Emengol de seguida hi trobaria col·legues i nova banda on "canalitzar el descontentament social": amb Jordi Casamajor, sovint el seu germà Roger, i els germans Vallverdú posarien en marxa Distúrbis. Com sol passar, les obligacions de l'edat adulta el van anar apartant de la música, encara que de tant en tant a casa agafa el contrabaix. O aprofita oportunitats com el musical *A Chorus Line* que La Companyia Els Grats va fer al Claror.

Roig es va llicenciar en Filologia Germànica i la seva carrera professional va començar per la docència -anglès i música-, tot i que amb el temps derivés cap a ocupacions de despatx al ministeri d'Educació.

I l'aventura de la política? Una conseqüència directa de la seva experiència vital. De seguida que va posar peu en terra andorrana es va sentir del país, però alhora desplaçat, "perquè tot i viure aquí i sentir-me d'aquí, el meu DNI deia que era espanyol". Passats els vint anys de rigor,

es va voler nacionalitzar: "Però passar per aquell tràngol de fer un examen d'assimilació em va semblar una humiliació molt gran." Així que va tenir el passaport a la mà es va convertir en militant del Partit Socialdemòcrata -"Jaume Bartumeu no sols és un molt bon amic, sinó un dels polítics més transcendents per al país".

En el moment de l'escissió, va seguir Bartumeu a SDP motivat per aquesta amistat i, reconeix, perquè en aquella crua etapa de govern socialdemòcrata va sentir massa ganes de volar al seu voltant, alguns cap a ell. "L'oposició interna va ser més gran i destructiva que l'externa", considera. I un moment desolador, recorda: quan la ministra, en ple vol cap a París, li acceptava la renúncia. "Però de tot se'n aprèn, i en aquella etapa en vaig aprendre moltíssim", conclou.

